

את הסכנה החמורה הטמונה בחוק החדש,

על-ידי הכנסת בהצבעה מיקרית

בעלה היה במילואים. אף פעם לא בילתה לילה עם דדון, וודאי לא את ליל-הרצח. מסתבר כי דדון העיד במישטרה שיש לו אליבי לליל-הרצח. כאשר נעצר מסר ל-שוטר שלא ביצע את הרצח, ואת הלילה בילה בבית הוריו. היה קל מאד לברר שזה שקר. שכנים, שישבו עד שעה מאוחרת וחזו עם הוריו בטלוויזיה, העידו ש-דדון לא היה שם, ולא ישן בבית הוריו. כאשר ראה שנתגלה שיקרו, אמר דדון בעדותו החדשה כי אמנם לא ישן בבית הוריו. את הלילה בילה בחברתה של אשה נשואה, מול מיוזרחי, שהיתה אהובתו עד שהתארס עם סימי. הוא חשש לגלות זאת למישטרה, פן יתגסק בה ובו בעלה של מול. אבל כאשר ראה שחושדים בו ברצח, החליט לגלות את המקום שבו בילה את הלילה באמת. אך את הרצח לא ביצע.

סקרים

ועלילת-שווא

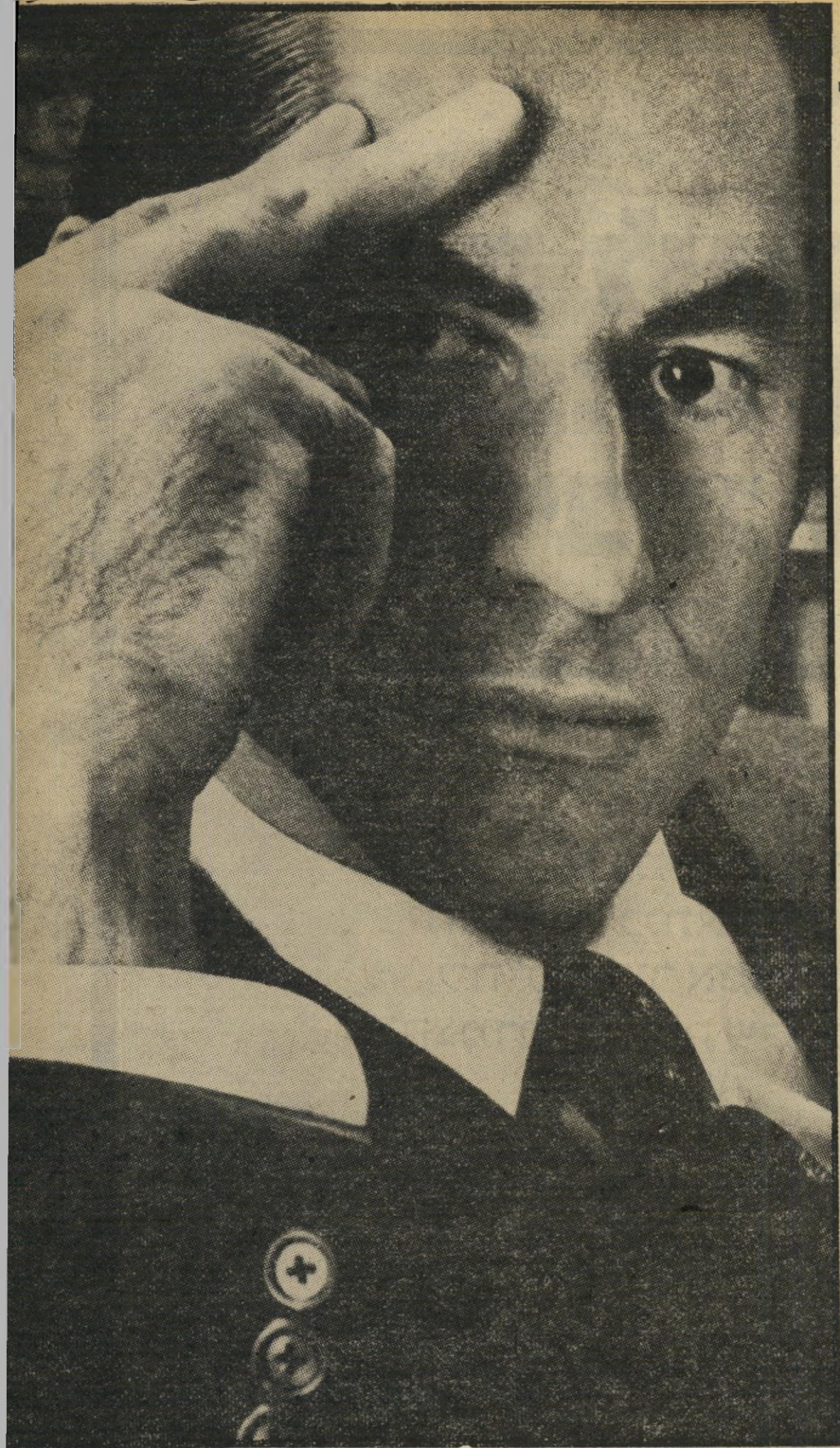
ד דון עלה על דוכן העדים כעדה-הגר נה היחיד. הוא היה שפוף וחיוור. קולו רעד ועיניו דמעו. הוא סיפר כי לא רצח ולא שדד את הזקנה. נכון, הוא הכיר אותה וידע על הזהב שבביתה, כמו שידעו

התובע הדגיש בסיכומיו את שקריו של הנאשם, את האקרה וטביעות-האצבע ש-נמצאו עליו, המוסיפים את החיזוק לעדו-תו של מזון, שנעלם מחשש להעיד ב-בית-המישפט.

הסניגור, שסיכם אחרון, הזכיר לבית-המישפט כי החוק החדש, המתיר הבאת עדותו של עד שנגבתה מחוץ לבית-המישפט, טרם נוסה במציאות. הוא ביקש מ-בית-המישפט להיזהר מעדותו של מזון, שהוא בעל עבר פלילי, ואשר נעלם ללא הסבר. מתקבל על הדעת שהוא נעלם ביגלל השקרים שסיפר בעדותו, ועלילות-השווא שטפל על הנאשם. אמר הסניגור בלהט.

אחרי שעות רבות של התלבטויות, נתן בית-המישפט את פסק-דינו. ברוב-דיעות מצא בית-המישפט את דדון אשם ברצח, תוך כדי ביצוע שוד. למרות הזהירות כלפי עדותו של מזון, אשר לא נחקר בבית-המישפט, ואשר נעלם בנסיבות מיס-תוריות, קיבל בית-המישפט את עדותו. דדון נידון למאסר עולם, העונש הקבוע בחוק לרצח.

דויד מזון קרא את הידיעה שוב ושוב בי-חדרה-המלון. הוא לא התכוון להכניס את הטמבל הזה, דדון, למאסר-עולם. אבל הוא היה מוכרח להציל את עצמו. הוא

העד מזון בלונדון

„היה חושך, ולא ראיתי את פניו...”

ניו, והופכת החלוצה לשיטות-מישפט בלתי-מקובלות. למרות שהמסורת המישפטית הישראלית משתרעת על שלושים שנה בלבד, הרי חוק כזה, כמו התיקון לפקודת הראיות, אינו קיים בכל ארץ אחרת. למרות המסורת המישפטית ארוכת-הימים של אנגליה, היא לא פתרה את בעיית העדים העויינים בצורה כזו, ולמרות האלימות החוגגת ברחובותיה של ארצות-הברית, לא אצה זו להתגבר על עדים עויינים בדרכו של החוק הישראלי החדש.

אם כי הקידמה והחידושים הם באופ-נה, הרי המישפט, שהוא שמרני, בנוי על ניסיון-חיים של מאות שנים. כל שני נוי בו, המנסה לפגוע בזכויות הנאשם, ולהעניק סמכויות נוספות למישטרה, זקוק ליותר מחירחור אחד. אמנם, עד היום התקומם הציבור נגד העוול של נאשמים חוגגים, היוצאים זכאים, בעוד שעדים נפחדים מורשעים בעדות-שקר והולכים למאסר. אולם תור צאה זו היא כאין וכאפס לעומת התור צאה של הפנים-מפשע, המורשעים על-סמך עדויות שנגבו במישטרה ללא ביקורת בית-המישפט. ואין דרך טובה יותר להד-גים זאת מאשר סיפור בידיוני זה, המבוסס על מילותיו של החוק החדש.

בדוגמה זו לא השתמשנו במיקרים קיצוניים של גביית עדות-שקר בלחץ על-ידי המישטרה, אלא סיפרנו מיקרה אפי-שרי של עלילת-שווא, שטופל אדם על חברו.

יש לקוות כי המציאות לא תאמת את הסיפור דלעיל בזמן הקרוב. **אילנה ארון**

ארץ. שתישאר שם רחל, המכוערת הזאת, הוא יתחיל את חייו החדשים, בחוק-לארץ. אבל איך זה? שהם הרשיעו אותו. הרי רק עדות בבית-מישפט יכולה להתקבל נגדו! „איך זה יתכן? איך הם עשו לי את זה?” שאל את עצמו מזון בבית-המלון בלונדון, כאשר חיים דדון נכנס לבית-הסוהר, לרצות שם מאסר עולם.

ה הו סיפור בידיוני, הדברים לא היו ולא נבראו.

אך החל מהשבוע, זה יכול לקרות. למי החוק הקיים עד כה אין כל אפי-שרות להגיש לבית-המישפט את עדותו של מזון בפני המישטרה. לכן תהיה התביעה נאלצת לבקש עיכוב-הליכים, או לבטל את התביעה נגד דדון, או, אם תמשיך בה במצב החוק הנוכחי — יצא דדון זכאי מחוסר-הוכחות.

אבל תוך ימים אחדים, עם פירסומו ברשומות, ייכנס התיקון לפקודת הראיות, אשר עבר שלוש הקריאות בכנסת ב-21 בנובמבר (ראה הנדון, העולם הזה 2205). אז יקרו הדברים כפי שתוארו בסיפור הדמיוני לעיל.

החוק נחקק אמנם כדי למנוע את התוצאות של זכאי אשמים כאשר העדים הנפחדים מסרבים להעיד נגדם. יתכן שהחוק יפתור חלק מבעיות אלה, כמה עבריניים יורשעו על סמך עדויות שנתנו בפני אנשי-מישטרה. אבל החוק פותח פירצה רחבה להרשעת הפנים-מפשע על-סמך עדויות כאלה.

מישפטים חוששים כי דווקא בשטח המישפט עושה ישראל לפיצות נחשו-

עדה מזו מיוזרחי

19. יתגסק הבעל בה ובו...

היה מוכרח להשיג קצת כסף ולהסתלק מהארץ. וזו היתה דרך נפלאה. בפעם האחרונה שביקר אצל דדון סתב את אקדחו. הוא החזיק אותו בשקית נייר לון. כאשר הלך לשדוד את הזקנה, היא התעוררה. הוא ידע שאם תראה אותו, תזהה אותו מיד, כי היא מכירה אותו מה-שכונה. בידי עטויות הכפפות לחץ על ההדק. הוא נמלט במהירות וזרק את ה-אקדח בשלולית מים.

המישטרה קנתה את הסיפור על דדון בלי בעיות. אבל הוא חשש שאם יחקרו אותו בבית-המישפט, לא יוכל להמשיך לדי-בוק בגירסתו. עורכי-הדין החכמים האלה יכולים לבלבל אותו כהוגן. והוא, יש לו כבר עבר פלילי.

לכן לקח את התכשיטים וברח לו מה-

כל אנשי העיירה. הוא מעולם לא אמר למזון שהוא רוצה לשדוד אותה. הוא ב-אמת זקוק לכסף עבור החתונה, אבל הוא לא ירצח לשם כך.

„אין לי עבר פלילי, אני עובד בנגרייה ואין לי שום בעיות עם המישטרה.”

אין לו הסבר כיצד הגיע אקדחו לני-רת הרצח, אבל כל אחד יכול היה לגנוב אותו מתוך הארון בחדרו, שבו היה מונח אמנם שיקר, באשר למקום-הימצאו באותו לילה, אבל הוא לא רצה לסבך את מול ואת עצמו בצרות. בעלה קנאי, והם כולם שומרי-מסורת. הוא פשוט רצה להיפרד ממנה, ולא רצה לפגוע בסימי. היא בחו-רה טובה, אין הוא יודע היכן התכשיטים. הוא לא שדד אותם, ולא היה במקום-הרצח כלל.